

Senyera serenya

EL NOSTRE CAMÍ

“Això està fet”, em va dir un. “No. Ho tenim a prop, més a prop que no ho hem tingut mai, però de fet res” vaig respondre jo. El partit s’ha de jugar, i si mirem el palmarès de victòries del nostre rival tenim les de perdre. Però ens sentim preparats, forts emocionalment i racional, i per això estem convençuts que podem guanyar.

Pels que volem la nostra nació lliure com ho són els estats del món, la Diada de 2012 ha marcat una inflexió decisiva. Vivim amb la idea al cap i al cor, però vèiem una vegada i una altra com la societat civil organitzada i el govern no anàvem a la una. O pitjor, com es distorsionava la nostra voluntat per amotllar-la a l’estratègia de govern, o fins i tot de partit. La manifestació del 10 de juliol de 2010 convocada per Òmnium Cultural n’és un bon exemple. Els crits que hi vaig sentir tota l’estona van ser els mateixos que els d’aquesta Diada. Però han hagut de passar 2 anys perquè aquells clams entressin al Parlament. Segons com és molt, però segons com no és re.

«No hi tenen res a fer amb nosaltres, i ho saben. Per això espanten, menteixen i amenacen»

Les nostres falçs seran blanques

El factor temps és cabdal en qualsevol mena de procés, sigui polític, ecològic, gastronòmic, espiritual, o del que sigui. Les paraules de pensadors que pronosticaven una acceleració sobtada del nostre procés d’independència eren profètiques. Tenien raó, i més que en tindran. Perquè una altra cosa anunciada és que, en el moment que la convocatòria d’un referèndum té dia i hora, el percentatge de vot afirmatiu a la pregunta augmenta. Així ha passat en tots els processos recents d’independència del món en què s’ha fet un referèndum. Quan la fita s’oficialitza es crea una expectativa atraient. El canvi provoca una il·lusió molt encomanadissa. Es pren consciència d’estar fent història. L’entusiasme es capil·laritza per totes les capes socials, independentment de l’origen, la llengua vehicular, les creences i l’edat de les persones. Si ja som els que som, on podem arribar quan la cita tingui data i campanya governamental pel sí? Caldrà explicar

com i quan es farà tot, en la mesura que es pugui preveure. Haurem de facilitar debat enraonat entre nosaltres. Amb Espanya fóra desitjable, però ho veig difícil. No ho tenen per costum i no crec que l’agafin ara. Els catalans som gent creativa, i se’ns acudiran mil maneres de promoure el sí. Per exemple que tothom que vam anar a la manifestació de la Diada aconseguim que una persona que no hi va anar voti sí. I si són dues, millor. I si són tres excel·lent. Jo pel cap baix en conec 20! Parlem-hi, escoltem-les, aportem-los confiança i deixem fer. Seran moltes les persones que ho veuran com un procés lògic, atractiu, inevitable, esperançador, interessant, oportú, únic, engrescador o digne. Les raons cadascú se les sabrà, i n’hi haurà tantes com paperetes del sí. “Ara és l’hora, segadors...” diu el nostre himne nacional. Nosaltres, la gent, som aquests segadors i s’atansa la sega. Les nostres falçs seran blanques, de paper, i només caldrà introduir-les en una urna.

Valors humans

Més enllà del que ens aportarà ser un estat, cada vegada trobo un sentit profund a tot el que estem fent. Les raons identitàries, lingüístiques i econòmiques són molt importants, sí, però sen-

to que el nucli del tema són els valors humans. A nosaltres ens mou la democràcia en estat pur, la llibertat universal, el dret pacífic, el respecte integral de l’altre. Ells se serveixen de la por al canvi, la força bruta, la mentida conscient, l’amença impotent. Quan s’és d’aquesta manera no es pot res davant d’un poble decidit i pacífic. La seva conducta és directament proporcional a la seva incapacitat de guanyar-nos democràticament. Com prenen la pilota molts jugadors al Messi? Fent-lo caure. Jugant bé molt pocs en són capaços. Doncs amb això passa igual. No hi tenen res a fer amb nosaltres, i ho saben. Per això espanten, menteixen i amenacen. Esperen que ens desdiguem del nostre propòsit, però no se’n sortiran perquè qui al matí es lleva independentista no s’allita a la nit abraçant de nou el coixí de l’autonomia.

El nostre país és un camí llarg. Ara l’esbrossem per fer-lo segur i durador. Quina manera més maca d’obrir pas! I quan el tinguem ben obert farà goig de caminar-hi. Ara és l’hora, segadors, i l’altre juny s’atansa. Esmolem l’eina de la voluntat i seguem les cadenes que ens tenallen l’esperit.

Jordi Dalmau i Ausàs